

Любов МИРОНОВА

Страст и КОМПЕТЕНТНОСТ

Как Душко подкара карт
по непредвидим начин

 PPTL
София ♦ 2016

Душко било едно малко, прекрасно дете. Той бил послушен, добронамерен, но невинаги постигал желания резултат.

Една сутрин се събудил, погледнал майка си и казал:

– Мами, да ти кажа, много говорят другите деца за ATV-тата.

Майка му попитала:

– Какво е ATV?

Душко обяснил:

– Еми ATV е като камионче. All-terrain vehicle.

Всепоходимо – на четири гуми.

Тя се изненадала.

– Ние не сме фермери, нямаме нужда от камионче, а и нямаме нищо, което да пренасяме. А моторче... съвсем.

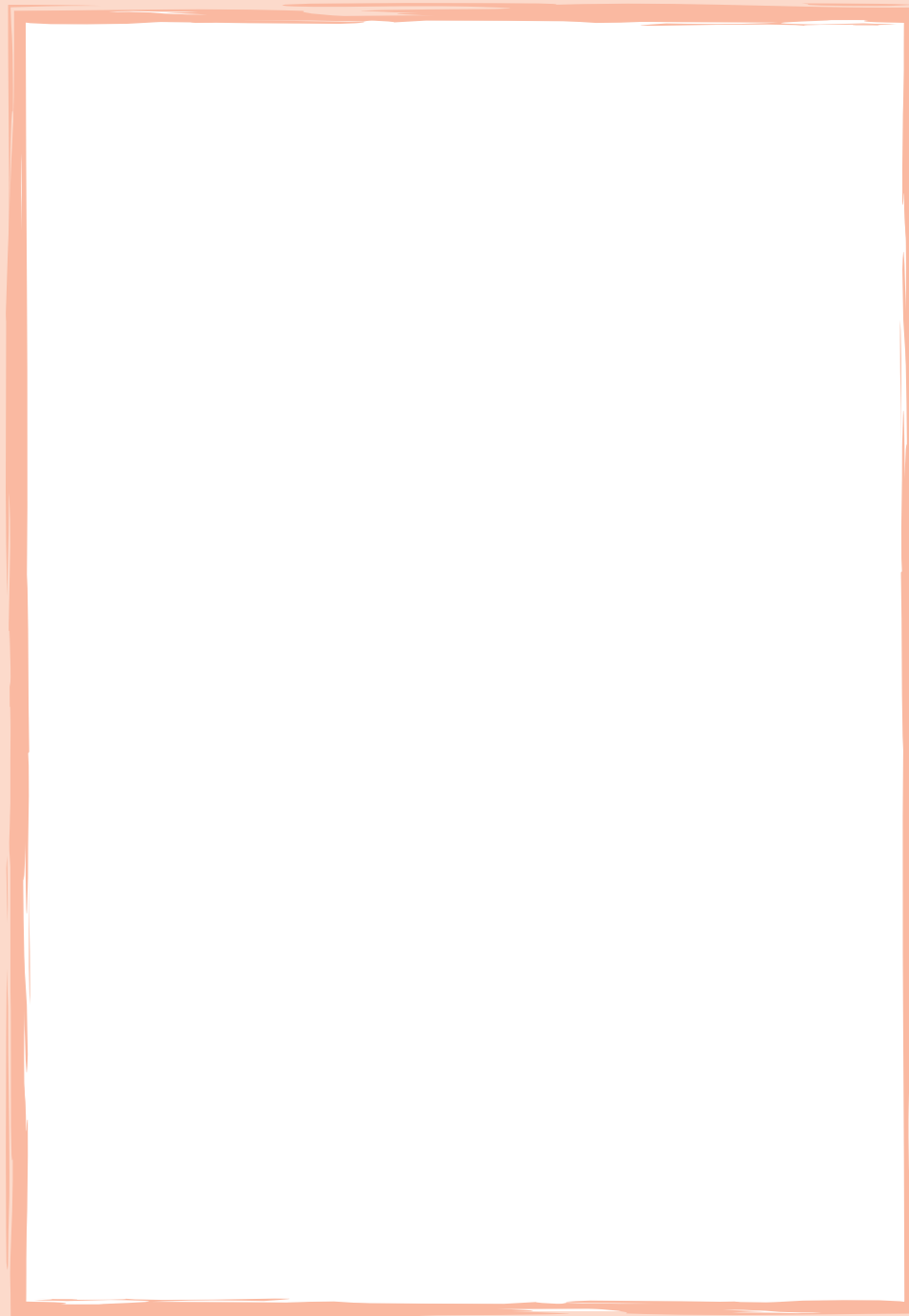
Душко пояснил:

– А, не, не ме разбра – не за вас, а за мен е ATV-то.

– Е, Душко, какво, мамо, ще возиш отзад? Телета, прасета? Откъде пари за бензин?

Душко се замислил.

– Е, откъде пари за бензин? Аз съм склонен да разговарям с вас и месечната си заплата известно

време да я влагам в бензин.

Майката попитала:

– Какъв бензин? А кой ще те вози?

Душко заявил:

– Е, точно това е ценното, че аз ще се возя.

Майката отсякла:

– НЕ! Категорично не става!

Душко, нали бил добричък, навел глава, разхлипал се, отишъл при татко си и проронил:

– Тя не ме разбира!

Таткото попитал:

– За какво не те разбира?

– Искам АТВ, а тя не дава.

– Естествено, че няма да дава, кое дете има АТВ?

– Мии... аз искам да имам.

– Имаш в другата стая едно червено и едно зелено, знам със сигурност. Играй си със зеленото.

– Ти ми се подиграваш... Аз въобще не искам АТВ играчка, аз искам истинско АТВ! – обидено казал Душко.

– Охоо! Такава ли била работата, а майката ти какво каза?

– Тя нищо не разбира.

– Е, как нищо не разбира? Значи, не говориш на нейния език, значи, не ѝ обясняваш добре.

Душко избухнал в сълзи.

– Не ѝ обяснявам добре!? Тя само казва „това не може“, „това не може“, само мисли за безопасност и други такива работи.

Таткото се изненадал.

– Как може да говориш така, тя е толкова добра жена!

Душко казал:

– Е, добра е, нали ми е майка, аз много я обичам, ама така за АТВ-то, като се замислих, нещо се обърках. Озверях?!

Таткото се усмихнал.

– Еее! Де всички да озверяваха така като теб, Душко, светът щеше да е едно по-хубаво място.

Душко му предложил:

– Искаш ли да отидем до парка, там има АТВ-та, и да покараме двамата?

Таткото веднага приел.

– Може, Душко, но ми се струва, че съм тежичък и няма да ме издържи АТВ-то. Най-много да се разпльока като яйце, стъпкано от човешки крак.

Душко настоял:

– Хайде, тати, да отидем до парка, там ще има и като за теб.

Хванали се двамата и отишли. Душко се качил на ATV-то с дупето напред, сложил го на волана, хванал се за седалката и натиснал с крак педала. Колата вървяла, а Душко се зачудил: „Ей, тая кола само назад може да кара“. Въртял се, а с него и воланът се въртял ха наляво, ха надясно, но не тръгвало ATV-то напред. Душко викнал:

– Тати, татии, какво ATV уцелих? Движи се само назад. Много интересно.

Въртял се наляво – наляво се завъртало и ATV-то, въртял се надясно – ATV-то с него.

Татко му извикал:

– Внимавай! Внимавай! Внимавай!

Обаче ATV-то било доста бързо и не можел да го стигне.

Душко си говорел сам:

– Леле, какво ATV уцелих! Такова ATV въобще не искам да имам. Хайде, моля ти се, ATV – оправи се.

Минал през една количка за сладолед, съборил нечие колело, по едно време таткото

запъхтян го настигнал.

– Пусни педала, пусни педала!

Душко го пуснал.

– Душенце, миличък, какво правиш? Погледни колко жени пицят, една баба с бастуна щеше да ме бие за това как караш АТВ-то.

Душко се зачудил.

– Е, как го карам, тате, карам го много добре. Виждаш ли – на заден при това, то не можеше напред.

Таткото го свалил от АТВ-то.

– Да, Душко, да. Няма сега да си разказваме с тебе за АТВ-тата. Хайде да си ходим.

Душко попитал:

– Значи ми го купуваш, нали?

Таткото отговорил:

– Значи, че след това шофиране съм на страната на майка ти.

Душко, милият, оклюмал много. Зачудил се какво да прави и си казал: „Ми щом не може – не може“, и изведнъж го осенила една идея и казал:

– Добре, не ми купувайте АТВ, много са скъпи, а и наистина няма къде да го държим и какво да го правим. Ама може ли да ме водите да карам на

някакво място, специално за АТВ-та?

Таткото казал:

– Аз такова място не знам.

– Ами например в някои планини карат АТВ-та или на някоя писта.

Таткото мислил, мислил...

– Душко, въобще не съм чувал за такова място, чувал съм за картинг. Искаш ли да те водя на картинг?

Душко се колебаел.

– Хмм, картингът не е като АТВ.

Таткото казал:

– То и ти не си дете като дете, ама си си наш.

Душко се съгласил.

– Хайде, да отидем на картинг. Ще ги питаме дали имат АТВ-та.

Отишли на една писта за картинг, видели го Душко какъв е ситен и казали: „Ей, малкият, ти за картинг още не ставаш, за какво АТВ се бориш?“.

Душко се надигнал на пръсти.

– Не е важно на колко години си, а какви умения имаш. Аз, ако на моята възраст мога по-добре от теб да карам АТВ, какво значение има колко съм голям?

Човекът се надвесил и рекъл:

– Малкият, откага стана такъв шофьор, че си решил с големите да се състезаваш?

Душко отговорил:

– Дай едно бъги, да те видя. Ако няма и бъги, може да пробваме на карт.

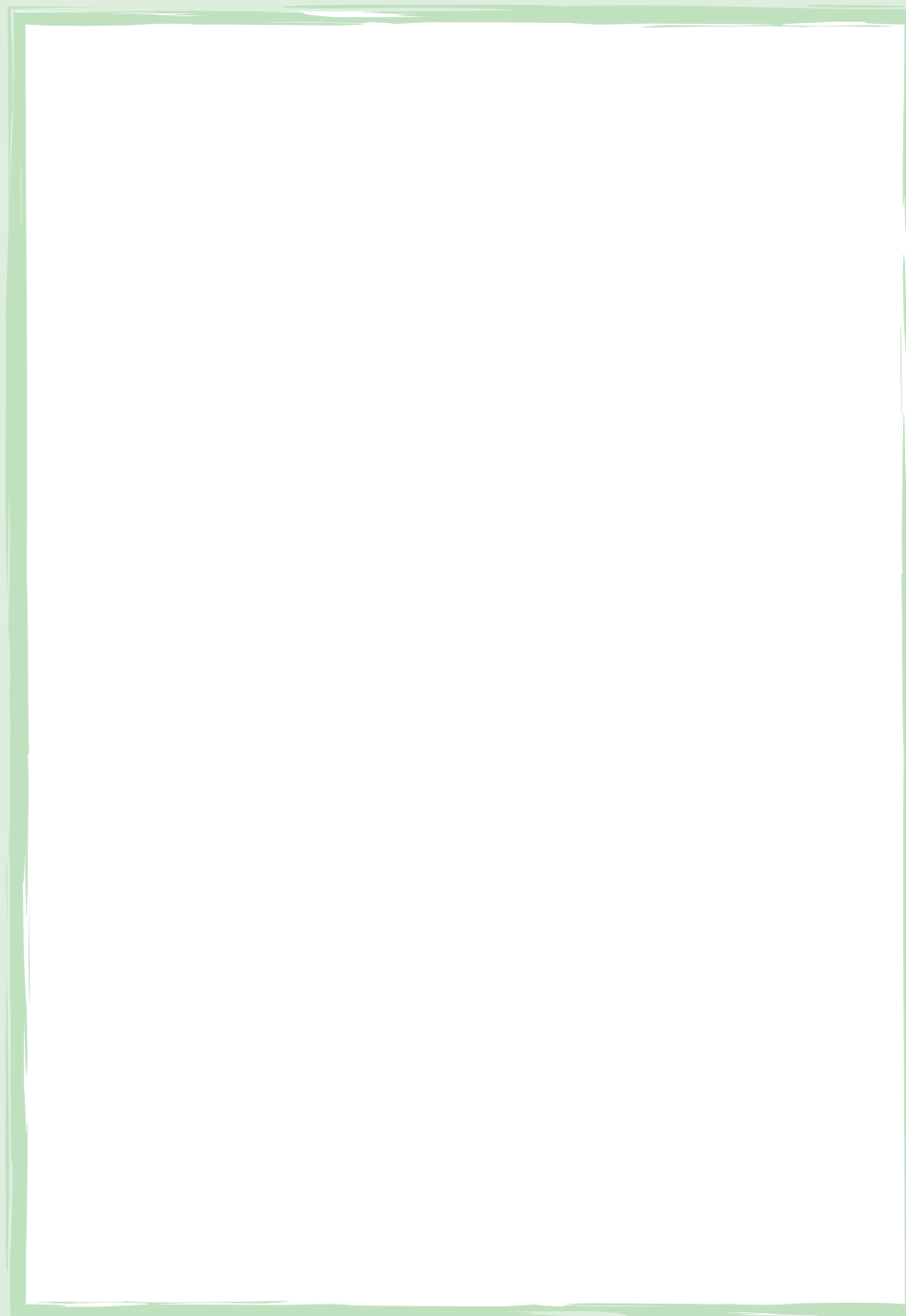
Човекът така се засегнал на чест, че си казал: „Брей, какво малко дете! Я тука да му покажа как се кара карт“ – и изкарал два карта. Нямамо други на пистата за картинг.

– Хайде, ела сега тук да те проверя как караш. Ама има и скокчета.

Душко се качил на карта както си знаел, онзи човек прихнал да се смее, щял на право да припадне от смях. Душко сложил дупенцето, завъртял го, натиснал педала с мръсна газ и казал:

– Айдеее, ще те скъсам!

Отскачал по скокчетата и подскачал, ама кормилото много му подбивало дупето, та охкал и ахкал, ама се държал здраво за седалката, за да не падне, и карал. Човекът така се смеел, че едва можел да кара заради сълзите от смях. Аха да потегли по-бързо, поглеждал Душко как взима завоите с въртене на дупето, та чак целият

се посуквал, и започвал да се смее, очите му се пълнели със сълзи и той просто намалявал скоростта. А Душко се състезавал с дупето напред и викал:

– Газ, газ! Сега ще ти покажа аз как шофирам.

Таткото седял хванат за главата и си казал наум: „Леле, дано само слезе жив и здрав“.

Душко завършил първата обиколка със значителна преднина преди човека, изтупал си дупенцето, отишъл при татко си и заявил:

– Видя ли ме колко съм добър, а? Видя ли как го скъсах тоя? Затова ми трябва лично АТВ.

Таткото казал:

– Виждам го вече втори път и се убеждавам, че това не е разумна инвестиция. По-добре да не купуваме, миличък.

Душко се изненадал.

– Ама как? Погледни го този човек как се влачи след мене, едва стигна до финиша. През цялото време си бършеше сълзите от мъка колко съм добър.

Таткото казал:

– Вярно, че си бършеше сълзите, ама май не беше от това колко си добър.

– Е, да, ама сигурно той толкова се притесни как го изпреварвам, че се разплака.

– Да, притесни се, че го изпреварваш, и се разплака, но това е по-дълга тема. Предлагам ти сега да не я обсъждаме.

Чичкото с билетите се намесил:

– Ей, господине, нищо не ми плащайте – возенето беше от мене. И пак да го доведете малкия да покараме – и продължавал да се смее от сърце.

Таткото кимнал.

– Да, да, разбира се.

Чичкото добавил:

– Може да го водите всеки ден, толкова весел не съм бил от години.

Таткото се усмихнал сконфузено.

– Да, вярно, така е наистина.

Чичкото отишъл при Душко и му казал:

– Ей, момченце, голям си шегаджия, толкова ми е хубаво, че дойде! Сега цяла вечер ще се смея само като се сетя за тебе.

Душко му отговорил:

– Ами то... аз не знам как да ви го кажа...

Мислех, че ще сте много разстроен, но щом сте го

приели от добрата страна, аз нямам нищо против и да си се смеете.

Като се прибрали вкъщи, Душко казал на майка си:

– Мамо, състезавах се на писта с карт. И знаеш ли какво? Спечелих! И то с възрастен се състезавах.

Майка му рекла:

– Душко, разбирам какво ми казваш, маминка, ама хайде да се състезаваш занапред само наум.

Душко я погледнал в очите.

– Мамо, искаш ли нещо да ти помогна? Така, като ти помагам, после ще си поговорим за АТВ-то.

Майката въздъхнала:

– Я по-добре за АТВ-то да си говорим.

– Маминко, толкова много те обичам, хайде пак ще си поговорим за АТВ-то, ама като си починеш малко. И утре пак.

© Любов МИРОНОВА, автор 2016

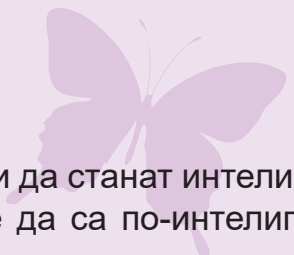
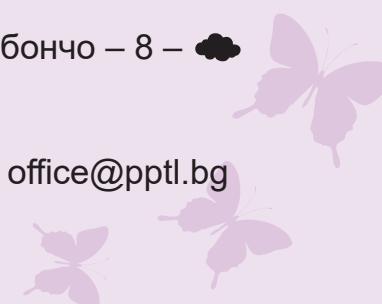
Марин Бодаков, редактор
Ваня Петкова, коректор
Захари Димитров, предпечат

Страст и компетентност

Как Душко подкара карт по непредвидим начин

Поредица – Бонбончо – 8 – Душко...

© Издава PPTL; office@pptl.bg
София, 2016
Първо издание

„Ако искате децата ви да станат интелигентни, четете им приказки. Ако искате да са по-интелигентни, четете им повече приказки.“

Алберт Айнщайн